

Hồi 28

Thì ra giống vật mà Châu Bá Thông thấy kia, người đương thời gọi là tráp long, chính là loại cá sấu ngày nay

Đông Hải song quái đặt tên đầm bãi sinh lầy dưới đầm thạch nhũ là “Đầm lầy tráp long”, và phái người đến Mãn Quảng tìm mua cho được loại cá sấu ấy về thả vào đầm tráp long nuôi dưỡng, bình thường nhốt chúng ở một đầm nước kế bên, nếu khi nào có kẻ địch té xuống đầm lầy thì người đệ tử phụ trách sẽ kéo hồng tằm bùng sắt lên, cho bầy cá sấu bò qua giết hại liền. Châu Bá Thông là người sanh trưởng trong đất liền Trung Nguyên, chưa hề thấy qua giống vật ghê tởm ấy, cho nên chàng sợ đến toát mồ hôi hột.

Trong lúc chàng còn đang sợ hãi thì hai con cá sấu dữ nhứt trong bầy đã bò đến sát người chàng, hai chiếc họng tằng hoạc như hai tấm ván cửa, để lộ ra hai hàm răng lởm chồm như hai lưỡi cưa sắt bén, lướt trong mặt bùn định gắp lấy thân hình Châu Bá Thông.

Lúc ấy, thanh kiếm Châu Bá Thông đã rơi mất trong đầm sa lầy khi chàng vừa té xuống, thành thử chàng không còn khí giới gì để chống cự với quái vật.

Trong cơn gấp rút, chàng hoảng hốt không dám chần chờ vội vận sức dùng Kim Cang quyền pháp đẩy mạnh ra trước một quyền tấn công vào đầu hai con quái vật.

Lực lượng của ngọn quyền Kim Cang chàng vừa đánh ra hùng mạnh vô cùng, quyền phong vừa chạm vào đầu quái vật liền nổ một tiếng “bùng!” thật lớn, thân hình hai con quái vật lẫn cả một mảng to bùn đất bị tung bổng lên cao, ròi ròi “bộp” trở xuống phía bên kia mặt đầm sa lầy

Hai con cá sấu to lớn kia bị ngọn quyền phong đánh chết liền tại chỗ, nhưng Châu Bá Thông vì phải vận sức nên thân hình bị lún sâu thêm một phần xuống lầy

Lúc nãy chỉ có hai chân và bụng dưới ngập, bây giờ thì thân hình đã lún tới khỏi rún, tuy giết được hai con quái vật nhưng thân hình chàng đã chìm sâu dưới đáy bùn trên một thước, nếu đánh thêm hai quyền nữa thôi, thân mình chàng nhất định sẽ bị chôn lấp dưới đầm sa lầy ngay! Như vậy dù chàng không chết trong hàm răng cá sấu cũng chết trong đầm bùn sâu Nghĩ đến đây Châu Bá Thông bất giác thở dài nảo ruột.

Còn lại sáu con cá sấu hơi nhỏ hơn một chút, những con vật bò sát vô tri ấy không vì cái chết của đồng loại mà hãi sợ, vẫn y nhiên đập đuôi hả họng nhe răng phóng mình trườn tới đớp Châu Bá Thông. Chàng cất tiếng thở dài:

- Trời hại Bá Thông này rồi!

Tiếng nói chưa dứt, trên mặt đầm lầy bỗng vang lên những tiếng lộp bộp như có vật gì rơi xuống bãi sinh vậy, hai anh em Âm Trường Giang hết sức kinh ngạc liền lớn tiếng hỏi:

- Ai vậy

Chúng chợt thấy từ trong bóng tối có những tia sáng óng ánh “soạt!” “soạt!” bay vút trong không khí, rồi mười mấy tia sáng vàng lấp lánh ấy bay thẳng xuống đầm lầy, mỗi lần kim quang đều ghim trúng vào mỗi mắt cá sấu thật chuẩn. Sáu bảy con cá sấu lớn nhỏ trong khoảnh khắc, hai mắt bị những làn kim quang ấy đánh trúng thành ra những con vật mù lòa cả.

Bầy cá sấu quá đau đớn nhảy chồm dậy, bò trườn loạn xạ cả lên, chiếc đuôi dài quét ngang quét dọc bốn phía, trong khoảnh khắc mỗ tấp mỗ, đuôi quần đuôi, quây quần cắn tấp lẫn nhau thật dữ dội khiến sinh lầy trên mặt đầm giao động như sóng bủa ba đào, bùn thú bay văng tung tóe lên.

Sự việc xảy ra ngoài ý liệu của Châu Bá Thông, chàng lầm tưởng là sư huynh Vương Trùng Dương đã đến nên mừng rỡ khoa tay múa chân kêu to:

- Sư huynh! sư huynh!

Nào ngờ vì sự nhúc nhích ấy mà thân hình chàng bị chìm sâu thêm xuống sa lầy

Bùn lầy bay văng khắp lối, bầy sấu lộn lên nhào xuống trông thật rùng rợn.

Châu Bá Thông khiếp hãi phải nhắm mắt lại để bùn đất khỏi văng vào hai mắt.

Lúc ấy hai anh em Song quái chạy như bay đến bên nơi phát ra tiếng động, chúng nhìn thấy những tên đồ đệ phụ trách việc canh gác hầm cá sấu, tất cả bọn chúng đều bị điếm huyết nằm cứng đờ bên bờ hồ đầm, không động đậy gì được cả.

Những tên đồ đệ của Song quái, tên nào cũng mặc một lớp y phục bằng da cá, những lối điếm huyết thông thường vô phương xâm nhập vào cơ thể chúng được. Thế mà kẻ bí mật lại có thể cách một lớp da dày vẫn điếm trúng được huyết đạo trong người bọn chúng, thật là một chuyện thần kỳ hoang đường vượt ngoài ý tưởng của Song quái

Đáng giận hơn nữa là kẻ bí mật ấy sau khi điếm huyết đồ đệ của mình, lại còn làm cho bầy sấu đui mù để chúng phải cắn lộn tàn sát lẫn nhau, thế mà hình tích kẻ lạ vẫn không thấy đâu cả.

Âm Trường Giang hết sức tức giận liền lớn tiếng mắng:

- Tên tiểu tử ở đâu đến? Dám trêu chọc anh em lão gia, nếu là đồng bọn của gã họ Châu sắp chết kia, thì đừng dùng cách giấu đầu lòi đuôi ấy, mau ra đây cùng anh em lão gia phân tài cao hạ.

Y kêu luôn hai lượt, nhưng vẫn không có một phản ứng nào khác.

Châu Bá Thông bị ngâm mình trong đám sa lầy, giữa ánh sáng tù mù, tuy mắt chàng không thấy rõ vật gì, nhưng tai chàng rất thính, chàng tự nghĩ thầm trong lòng, người vừa ra tay cứu giúp chàng, quyết không thể là Trùng Dương sư huynh được. Vì Trùng Dương đã khẳng định là không can dự đến lời ước hẹn trên Lục Hoành đảo của Châu Bá Thông. Ngay lúc chàng yêu cầu cho vài người đồ đệ theo giúp tay, Trùng Dương cũng chẳng đáp ứng, thì gãm lại Trùng Dương chẳng bao giờ đến đây

Tuy vậy, nếu có đi nữa thì sư huynh mình là Chương môn của một giáo phái tất nhiên đường đường chính chính mà thẳng vào Hải Loa trận, đâu cần gì phải dùng thái độ lén lút như vậy

Như thế thì rõ ràng ân nhân của mình là một cao thủ nào khác chứ nhứt định không phải là Trùng Dương.

Châu Bá Thông sực nhớ đến lúc mình vào vòng trận thứ nhất của Hải Loa trận, trong khi chàng vận sức để in dấu chân lên đá, bỗng nghe trên đầu có tiếng động khê như tiếng hút gió, lúc ấy chàng cũng không mấy để ý lắm, và đến vòng trận thứ ba, khi gặp phải tượng cây giả hình tử quý, chàng lại nghe sau lưng có tiếng người bảo khê cho chàng biết là đồ giả. Như vậy đúng là có người bí mật theo mình vào sâu trong trận Hải Loa này, nhưng tiếc là hành động kẻ ấy quá bí mật và rất kỳ quái, khiến chàng không biết là thù hay là bạn.

Nghĩ đến đây Châu Bá Thông không còn tự chủ được, lấy tay xoa xoa lên trán và lẩm bẩm liền miệng:

- Lạ! Lạ! Quái thật!

Âm Trường Giang gọi luôn một hơi chẳng thấy ai trả lời, vừa thẹn vừa tức?

Âm Trường Hà liền đề nghị:

- Đại ca, mặc kệ nó! Tiểu tử kia chắc chắn là đồng đảng của gã họ Châu, hấn dùng kế dụ ta đây, tìm kiếm nó làm gì, chúng ta đến chôn sông gã họ Châu trước rồi sẽ hay!

Nói xong y cúi xuống khuân một tảng đá lớn lên, nhắm ngay chỗ Châu Bá Thông đang mắc kẹt dưới bãi sa lầy mà quăng mạnh xuống!

Châu Bá Thông thầm kêu lên một tiếng:

- “Không xong!”

Tảng đá lớn ấy mà rơi xuống, nếu chàng không dùng tay để đón lấy tất phải bể đầu chết ngay. Nhưng nếu giơ tay ra bắt lấy, thì kết quả của sự dùng sức ấy là thân hình chàng sẽ bị chìm lút trong đám sa lầy. Trong lúc vạn phần nguy hiểm ấy bỗng xảy ra một biến cố bất ngờ: tảng đá vừa sắp rơi xuống đỉnh đầu Châu Bá Thông thì từ trên bờ đầm sa lầy bỗng “vù” lên một tiếng, hiện ra một bóng người áo xanh, mặt người áo xanh ấy phảng phất như có đeo chiếc mặt nạ, thân

hình y tựa như một con chim én lượn mình ra giữa đầm đón tảng đá vừa bay đến, rồi bất thần giơ tả chưởng ra phẩy mạnh một chưởng vào tảng đá nặng trên mấy trăm cân kia “Bùng” một tiếng, tảng đá to tròn như chiếc mặt bàn kia bị cái đẩy nhẹ nhàng của y, lộn tròn một vòng giữa không trung, vượt quá khỏi đỉnh đầu Châu Bá Thông rồi đánh âm xuống mặt bùn, cách người chàng không đầy một thước, bùn non bắn lên bốn phía văng vào mặt Châu Bá Thông biến chàng từ đầu đến mình đen thui như người đất. Hai anh em Song quái tuy đứng trên bờ nhưng cũng bị chất bùn bắn lên dính khắp thân thể!

Biến cố vừa xảy ra vượt quá tầm mức tưởng tượng của mọi người Tảng đá mà Âm Trường Giang vừa ném xuống, sức nặng trên hai trăm cân, mà quái nhân áo xanh lại có thể dùng một chưởng nhẹ nhàng đẩy bật ra xa

Người ấy sau khi đã cứu Châu Bá Thông không vì đẩy mà mất thăng bằng rơi xuống sa lầy

Người ấy uốn mình nhảy vút trở lên bờ, và sau hai tiếng “vù vù” của hai lượt phi thân đã biến mất trong bóng tối

Châu Bá Thông tuy mặt mày dính đầy đất bùn như mặt quỷ sứ, nhưng nhờ đẩy chàng có được một sanh lộ. Thì ra nhờ tảng đá bị người áo xanh đẩy rơi xuống bùn, vị trí lại vừa vặn với tâm tay của chàng, Châu Bá Thông không chút chậm trễ, hai tay nhấn mạnh lên tảng đá, “vút” một tiếng, chàng đã rút thân hình ra khỏi bãi sinh lầy

Những người tinh thông võ nghệ, toàn thân của họ súc tích sẵn một luồng khí kinh, chỉ cần bám vào được một thanh tre hay một khúc gỗ là có thể mượn sức thêm sức, huống hồ đây là một tảng đá lớn.

Người áo xanh cố ý đẩy rơi phiến đá kê bên chàng có khác nào ném xuống cho người chết đuối một tấm ván hay một cái phao nổi Tuy nửa thân hình của Châu Bá Thông bị chìm sâu trong bãi sinh, nhưng khí lực trong người vẫn tồn tại, nên tảng đá dù hệt mất hơn phân nửa xuống đất sinh, Châu Bá Thông cũng có thể mượn sức nơi tảng đá mà rút người ra khỏi sa lầy, hai chân chàng chỉ cần điểm nhẹ lên mặt tảng đá là tung mình lên đứng vững trên bờ đầm rồi!

Sự thoát hiểm quá diệu kỳ của Châu Bá Thông càng làm anh em Song quái kinh ngạc! Hai người kêu lên một tiếng, định phi mình trở qua đẩy cho Châu Bá Thông rơi trở xuống bãi sa lầy

Châu Bá Thông giận như một con cọp điên sút chuồng, gầm lên một tiếng thật lớn, song chưởng múa vù vù chém vút vào mặt Song quái, anh em họ Âm vội vàng múa chưởng nghinh địch.

Ba người tựa như ba chiếc xe gió quay tròn đầu nhau bên bờ đầm một trận ác liệt.

Châu Bá Thông phần nộ đến cực điểm, nên chàng bất chấp cả quy luật cấm sát nhân của Toàn Chân phái, chàng đem tất cả chiêu thế lợi hại nhất trong pho

Thái Ất quyền sử dụng một lượt bốn bí quyết độc đáo “Bách” “Hấp” “Niên” “Ăn” tấn công địch thủ tới tấp, chàng lại kẹp thêm sức mạnh kinh khủng của công phu Kim Cang chương, định giết cho được anh em Song quái mới hả giận!

Bản lĩnh của anh em Song quái tuy không kém hơn bao nhiêu, nhưng vì sự xuất hiện đột ngột của người áo xanh, dù rằng chưa cùng hai người giáp mặt giao đấu lần nào, nhưng cũng khiến hai người áy náy không yên. Thêm nữa, Châu Bá Thông tấn công tựa như mưa lộng gió cuồng thì hai anh em Song quái làm sao đương cự nổi

Đấu nhau chưa đầy ba chục hiệp, Châu Bá Thông dùng ngay thế “Hải Đê Mô Châm” (Kim dưới đáy biển) đâm vào vai tả Âm Trường Giang. Âm Trường Giang thấy chỉ phong quá mạnh, không dám chống đỡ vội dùng ngay thế “Bá Vương Thoát Giáp” (Bá Vương cởi giáp) rùn người xuống để tránh.

Nào ngờ Châu Bá Thông dùng mưu dương Đông kích Tây, chỉ chờ đợi có thế, thân hình bỗng quay phắt ra sau thành thế “Vân Long Trạo Thủ” (Rồng trên mây quay đầu) vừa quay lại, song chưởng đã đẩy ra một ngọn chưởng phong đánh mạnh vào người Âm Trường Hà “bùng!” “bùng!” vang lên hai tiếng lớn. Âm Trường Hà bị hai ngọn chưởng của chàng chấn động tung bỗng lên cao, suýt chút nữa là rơi xuống đầm sa lầy rồi!

Thân pháp của Âm Trường Hà cũng khá nhanh nhẹn, khi lơ lửng trên không, y vội hít mạnh chân khí, xoay người một cái, đã nhẹ nhàng đáp xuống bên đầm.

Tuy vậy y cũng sợ đến hồn phi phách tán, đứng ngẩn người ra quên cả sự vào vòng đấu để tiếp tay với Âm Trường Giang.

Châu Bá Thông sau khi loại Âm Trường Hà ra khỏi vòng chiến, chàng không chút chậm trễ đẩy tiếp ra một chưởng quét tước sang phía Âm Trường Giang. Âm Trường Giang biết rõ sức mạnh của cái chưởng đó đến ngàn cân, khó mà chống đỡ nổi, nên phi mình nhảy vút lên cao hơn trượng và gọi lớn:

- Anh em, chuẩn mau!

Hai anh em Song quái một trước một sau nhảy vượt qua đầm Tráp Long, chạy vụt vào một phía khác của trận Hải Loa

Châu Bá Thông thấy anh em Song quái định chạy trốn liền mắng lớn:

- Đồ rùa thúi, định chạy đi đâu!

Mồm thì mắng, chân chàng vẫn đuổi theo bèn gót, chàng nhìn thấy hai người chạy vào một đám rừng thạch nhũ liền phi thân nhảy bổ đến. Nào ngờ trên đỉnh đầu chàng bỗng có tiếng kêu ào ào, rồi cát đất từ trên nóc động rơi trút xuống như mưa Châu Bá Thông lầm tưởng trên đầu động bị nứt rạn và sắp sửa sập xuống, hoảng hốt kêu lên một tiếng:

- Nguy tai!

Rồi nhảy vụt một cái tránh xa nơi chỗ ấy hơn trượng ngoài

Nào ngờ chân chàng chưa chạm đất, thì cát đất từ trên đỉnh động liên tiếp rào rào rớt xuống đầu chàng như thác đổ. Xem tình hình thì dường như toàn thể nóc động đều nứt vỡ và sắp sập xuống vậy. Châu Bá Thông trong đám bụi cát mù mịt ấy, nhảy đông tràn tây khắp nơi để tránh, nhảy một hơi liên tiếp mười mấy trượng xa, mới thoát khỏi bị chôn sống trong trận mưa cát đá hãi hùng kia.

Nhưng khi nhìn lại cảnh trước mắt thì mù mù mịt mịt trắng xóa một vùng như sương, không còn thấy đâu là đường lối nữa.

Châu Bá Thông tưởng bụi cát từ đỉnh động bị vỡ nứt rơi xuống như vậy là hiện tượng tự nhiên. Nhưng sự thật đây là do sự sắp đặt của anh em Âm Trường Giang. Trung tâm điểm của Hải Loa trận có một nơi hoàn toàn dùng ván lợp kín trần động, trên lớp ván ấy chứa đầy cát và đá vụn, những đá và cát do những mảnh vụn của thạch nhũ bị đập nát rã. Nếu có cường địch lạc đến nơi ấy, Đông Hải song quái chỉ cần ra lệnh cho đệ tử, ấn tay vào nút cơ quan một cái, tức thì tám ván nơi ấy sẽ bị kéo lệch sang một bên và cát đất từ trên sẽ trút xuống rào rào, chôn sống địch thủ trong nháy mắt!

Nhưng cơ quan ấy cũng có nhiều nhược điểm, là vì từng tấm ván một, không thể đồng một thời gian khoảnh khắc đẩy ra một lượt được, mà chỉ có thể di động từng tấm một mà thôi, thành thử cát đất trút xuống chậm mau từng khoảng không đều, Châu Bá Thông vừa thoát hiểm khỏi đầm Tráp Long nay đã cẩn thận hơn nhiều, cứ lần lượt nhảy tránh khắp nơi, nhờ vậy mà trận Phi Sa của Song quái không hại được chàng.

Nhưng vì phải nhảy tránh liên tiếp để thoát khỏi trận Phi Sa, Châu Bá Thông không còn tìm đâu ra lối vào trận ban này, và vô tình chàng đã lạc vào cửa “tử” của trận pháp Hải Loa.

Thì ra Hải Loa trận của Song quái bắt chước theo Võ Hầu Bát Trận của Khổng Minh Võ Hầu Bát trận phân ra tám cửa: Đổ, Cảnh, Lưu, Kinh, Sanh, Tử, án thành vị trí tám trận. Hải Loa trận của Song quái cũng phân ra tám trận án thành tám vị trí, hơi khác nhau một chút là tám cửa trận được sắp đặt theo vòng khu ốc mà thôi.

Châu Bá Thông bị hãm vào “Tử” môn của trận Hải Loa, chàng đi vòng bên Tây queo sang Đông, quanh bên hữu lại lượn sang bên tả, càng đi càng mờ mịt quanh quẩn hơn nửa giờ vẫn tìm không được lối đi lúc ban sơ, Châu Bá Thông bực tức nghiêng răng lẩm bẩm, mắng lấy mình:

- Minh sao mà lú quá, cho đến đường đi cũng không nhớ được! Ngu thật!

Đang lẩm bẩm một mình như thế, chàng chợt nghe bên tai có tiếng động thật sẽ như tiếng búng của hai ngón tay, chàng giật mình chưa hết kinh ngạc thì tiếp theo đây trước mặt không xa, “bộp” một tiếng, có một hòn đá không biết do ai ném vào, rơi ngay tới chân Châu Bá Thông.

Chàng lâm tường Đông Hải song quái định giở trò quỷ, cố ý dẫn dụ chàng đến một nơi có mai phục hàm hồ gì đây nhưng khi nghiêng tai để nghe kỹ, chàng không thấy động tĩnh gì khác, nên yên lòng tiến tới vài bước, thấy đường đi phía trước mặt không có triệu chứng hàm hồ gì khả nghi, chàng cẩn thận đi thêm mười mấy bước. Gần tới một khúc quanh trước mặt chợt nghe bộp một tiếng lại có một hòn đá thứ hai bay tới, lần này không rơi ngay dưới chân chàng như lúc nãy mà lại rơi thẳng vào một động huyệt bên cạnh.

Một ý nghĩ thoáng qua đầu Châu Bá Thông.

Chàng lâm bảm:

- Hẳn có người định dẫn đường cho ta đây chứ gì.

Từ lúc chàng đặt chân vào Hải Loa trận, luôn luôn cảm thấy trên tinh thần có điều dị thường phảng phất như có người lẩn lút sau lưng mình nhưng trước sau vẫn không thấy ai cả.

Bây giờ chàng thấy hòn đá tự nhiên bay đến không kèm được trí tò mò nên bước mau tới trước theo hướng hòn đá. Nào ngờ chàng vừa qua khỏi một từng cửa động lại có một hòn đá thứ ba ném vào cửa động kế bên, Châu Bá Thông cứ theo hướng của hòn đá chỉ điềm mà tiến tới

Cứ mỗi lần Châu Bá Thông đi được chín hay mười bước, hay vòng qua một khúc quanh đều luôn có hòn đá ném ra phía trước, dường như chỉ đường cho chàng.

Châu Bá Thông hết sức băn khoăn, mấy lần định nhìn cho được mặt người đã bí mật dẫn đường. Nhưng người ấy thân pháp nhanh nhẹn kỳ ảo khôn lường.

Châu Bá Thông chỉ thấy được bóng xanh thấp thoáng trước mắt, rồi mất dạng liền!

Chàng cứ theo hòn đá dẫn đường như thế, lòng vòng hơn mười mấy khúc quanh thì đã đến một khoảng động có phần rộng rãi hơn. Châu Bá Thông sực nhớ lại nơi đây là chỗ chàng gặp phải con quỷ thân vòng lúc nãy, mà cũng chính là nơi người bí mật lộ diện giúp đỡ chàng lần đầu tiên. Châu Bá Thông cả mừng nói:

- Tuyệt! Ta có thể ra khỏi Hải Loa trận rồi!

Vừa dứt lời, thì phía dưới mặt vang lên một giọng thật khẽ và cũng thật sắc nhọn:

- Tên sư đệ của Chương môn Toàn Chân phái kia, đã mắc kế của người ta rớt xuống bãi sa lầy, tèm nhèm như con lươn đất, phải nhờ người dẫn đường mới ra khỏi trận được, còn gì oai phong nữa mà ở đó khua môi múa mỏ một mình? Hừm!

Nói xong, cười lên một tràng cười thật lạnh lùng.